

၂၀၁၆ ခုနှစ်

ပျဉ်ခင်

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ပစ္စုပ္ပန်

ပြတင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ လရောင်သည် သူမ၏ အခန်းတွင်းသို့ စီးဝင်လာ လေသည်။ ခုမှပဲ အမှောင်သည် ဘေးသို့ ရှဲသွားသည်။ ညဟာ လမရှိရင် သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းမှာပဲ . . ။

လရောင်သည် အနီရောင် တယ်လီဖုန်းလေးပေါ်သို့ ဆလိုက်ထိုးသလို လင်းဖြာကျလာ သည်။

အမျိုးသမီးသည် ထို တယ်လီဖုန်း၏ လေးပေခန့် အကွာတွင် ရပ်တန့် ရင်း တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားလျက် ရှိသည်။

Air-Con ဖွင့်ထားသော အခန်းထဲတွင်ရှိနေပါလျက် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးဖြင့် စိုနှစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူမလက်ချောင်းလေးတွေတောင် မသိမသာ တုန်နေသေးသည်။ ပန်းနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီ၏ အဖျားစလေးတွေ ပုံအိကျနေသော ခြေထောက်တစ်စုံကတော့ ကြမ်းပြင်ကို ကုတ်ကတ်တွယ်ထားပြီး မရွေ့ အောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ သူမရဲ့ နှလုံးခုန်သံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

အဲဒီ တယ်လီဖုန်းဆီ သူမ သွားရမလား . . မသွားရဘူးလား . . ။

အမျိုးသမီးသည် အံ့သြဖို့ ကောင်းစွာပင် ထိုနေရာ၌ တစ်နာရီခန့် ရပ်တန့် နေခဲ့ပြီးပြီ။ သူမရဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်နာကျင်ထုံထိုင်းနေခဲ့ပြီ။

ရုတ်တရက် အခန်းပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်က

ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်သော လေကြောင့် ဘမ်းခနဲ အသံမြည်သွားသည်။
အမျိုးသမီးက ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီးတော့မှ သက်ပြင်းကိုချသည်။ သိပ်လန့်တာပဲ။
သူမအရာရာအတွက် လိုတာထက်ပို၍ ကြောက်လန့်နေတတ်သည်။ အဲ့ဒါ သူနဲ့
တွေ့ပြီးမှပါ . . .။

စောစောတုန်းကလည်း အပ်မက်တွေမက်ခဲ့သေးသည်။
အိပ်မက်ထဲမှာတော့ သူမက အပြင်ကထက်ပိုပြီး သတ္တိကောင်းသည်။ ရဲရင့်သည်။
ဒါတောင်မှ သူမလုပ်ချင်တာတွေကို အပြည့်အဝမလုပ်ရဲခဲ့ . . .။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့
သူမ မိုက်ချင်ပါသည်ကွယ် . . .။

ညဉ့်နှောင်းပိုင်းမို့ ထင်ရဲ့ . . . တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပိုပြီးနက်ရှိုင်းကာ
လေကလည်း ထန်လာသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့လျှင် သူတို့ လည်း
နည်းနည်းတော့ ချောက်ချား သွားမှာပဲ။ သို့သော် ထိုချောက်ချားမှုဟာ သူမကိုတော့
မမီနိုင်ပါ။

လေပြင်းက ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဝင်လာသောအခါ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ကိုယ်တိုင် Design ထွင်
ချုပ်လုပ်ထားသော ပန်းနုရောင်ညဝတ်အင်္ကျီကလူးလွန် သွားပြီး
စိမ့်ခနဲချမ်းသွားပါသည်။ ထိုအခိုက် မီးပြတ်ကာ Air-Con သံ သဲ့သဲ့ပါ
ပျောက်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ကနုကမာသွေးရှိသော အမျိုးသမီးရဲ့
ခြေဖဝါးတစ်စုံသည် တယ်လီဖုန်းဆီ သို့ ညင်သာစွာရွေ့ လျက်ရှိလေသည်။

တရွေ့ ရွေ့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီး၊ အသက်ရှူသံလည်း မြန်ဆန်လာသည်။

ပြတင်းတံခါးတည့်တည့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

တယ်လီဖုန်းပေါ်ကျရောက်နေသော လရိပ် သည် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
ဝေမျှကျရောက်လာသည်။

ပြတင်းမှဝင်လာသော လေကြောင့် သူမရဲ့ ကျောပေါ်မှာ၊ ရင်ညွှန်
တဝိုက်မှာ ဝဲဖြာကျနေ သော ဆံနွယ်ရှည်များနှင့် ညဝတ်အင်္ကျီက တဖျပ်ဖျပ်
လူးလွန်း နေသည်။

အမျိုးသမီးရဲ့ ပန်းသွေးရောင်ဆိုသော လက်ချောင်းကလေးတွေသည်
တယ်လီဖုန်းခလုတ် တွေကို တစ်ခုချင်းနှိပ်လျက်ရှိသည်။

ဟင့်အင်း . . . ရပ်လိုက်တော့ . . . ။

ဘယ်သူက အမိန့် ပေးလိုက်သလဲမသိပါ။ ငါးကြိမ်မြောက် နှိပ်အပြီးမှာ
သူမလက်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ရုပ်ဖယ်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။
တယ်လီဖုန်းကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုတယ်လီဖုန်းဆီ
ပြန်သွားချင်သည်။ တယ်လီဖုန်းခလုတ်တွေကို ခြောက်ကြိမ်တိတိ ရဲရဲဝံ့ဝံ့
နှိပ်ပစ်လိုက်မည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်စွာပြောမည်။

“ ကျွန်မ ကိုနိုင်သတိုးရဲ့ ချစ်သူပါ . . . ။ ”

ဒါကို ပြတ်သားစွာပြောမည်။

သူမဟာ သူ့ ချစ်သူပဲ။ ဒါဟာအဖြစ်မှန်ပဲ . . . ။ ဖုံးကွယ်လို
မလိုအပ်သော အဖြစ်မှန် ဖြစ်သည်။ သူမ ဘာတစ်ခုမှမဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့ဘူး။
ချစ်တာဟာ မဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ။ ‘ ချစ်သူ ’ ဟူသော ပညတ်ချက်ကို သူမက
တရားဝင်လိုချင်သည်။

ဘယ်သူသိမှာကို ကြောက်နေတာလဲ။ မကြောက်နဲ့ ဆက်လိုက်တော့ . .
. ။ သူနှင့် ပက်သက်သူအားလုံး၊ သူ့ အသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံး ဒါကို
သိကြားစေရမည်။

အမျိုးသမီးသည် တယ်လီဖုန်းဆီ တရွေ့ ရွေ့ တိုးသွားသည်။
ပြီးတော့ရပ်ပြန်သည်။ ဆက်လိုက်။ မဆက်နဲ့ ။ ကြောက်တယ်။ မကြောက်နဲ့ ။

သူမစိတ်တွေ ဗလောင်ဆူလာသည်။

လေတစ်ချက်အေဂ္ဂ မှာ တယ်လီဖုန်း နံဘေးမှာ ပြန့် ကျနေသော စာရွက်တွေသည် စားပွဲ အောက်သို့ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ကျပြန့် ကျသွားသည်။

အို . . . ဒါ သူမရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပြရေးချထားတဲ့ စာရွက်တွေပဲ။ သူ့ ကိုမပေးဘဲ သိမ်းထားရမည့် စာရွက်တွေဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ဖျတ်ခနဲ ဒူးတုပ်ထိုင်ချကာ စာရွက်တွေကို သွေးရူးသွေးတန်း ကောက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ထိုစာရွက်တွေကို တယုတယ သိမ်းဆည်းသည်။

သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် နှမ်းနယ်လာပါသည်။ အသက်ရှူလို မဝအောင်ပင် မောဟိုက်လာသည်။ သူမ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလျက်နှင့် မောဟိုက်နေတတ်ခဲ့တာကြာပြီ။

အမျိုးသမီးသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာထိုင်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲလျောင်း လိုက်သည်။ သူမ၏ ဆံပင်ရှည်များက အိပ်ရာထက်မှာ မည်းနက်ဖြာဝေသွားသည်။ ပုံအိပြန့် ကျနေ သော ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဆံပင်များပေါ်သို့ လရောင်လဲ့လဲ့က ဖြန့် ကျက်ထားသည်။ အလွန်လှပ သော မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို လရောင်ရေးရေးအောက်မှာပင် သေချာတိကျစွာ ပြောနိုင် သည်။

သူမသည် သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာရှိုက်ကာ သာယာနှစ်သက်ဖွယ်သော အတွေးများကိုသာ ပြန်တွေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

ချစ်သူက သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို သိပ်လှတာပဲလို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆံပင်တွေကို အသာအယာနမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ချစ်သူက သူမအပေါ် အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသည်ဟု ယုံကြည် ပါသည်။

ဖြူဖျော့သွေးဆုတ်နေသော သူမ၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း သူမရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ အသွေးလို ပန်းဖျော့ရောင်သမ်းလာသည်။

အမျိုးသမီးက ညာလက်ကို ညင်သာစွာ ဆန့် တန်းလျက် တယ်လီဖုန်းပလပ်ကို ဖြုတ်ပစ် လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာဘက်သို့ ကျောခိုင်းကာ ဘေးတစ်စောင်း လဲလျောင်းလိုက်သည်။ ထို့ နောက် မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာ မှေးမှိတ်လိုက်သည်။

လရောင်သည် သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ဖြာကျနေဆဲ။ လေပြည်သည် အခုတော့ သာသာယာယာပင်တိုက်ခတ်လျက်ရှိပြီး သစ်ရွက်တွေကို လေတိုးသံအား စည်းချက်ညီညီ ကြား နေရသည်။

ချောသိတ်နေသလိုပဲ . . . ထိုအသံက သာယာသည်။

သို့ သော် သူမ အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ပါ။

“ ငါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ”

အမျိုးသမီးသည် ထိုစကားကို တဖွဖွရေရွတ်လျက်ရှိလေသည်။

*

ပထမပတ်

ညနေခင်းသည် ဆည်းဆာရောင် သမ်းလူပြီ။ ဝါဖန့် ဖန်
ဆည်းဆာရောင်သည် ဦးလင်းမောင်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့်
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မကြာခင် မိုးချုပ် တော့ မှာပေါ့ . . .။ သို့သော် သူ
အလုပ်တွေက ခုထိ လက်စမသတ်နိုင်သေးပါ။

ဟောဒီ ဆေးခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ သူနှင့် Counselling လုပ်ဖို့
ရောက်လာကြသည့် Client ဘယ်နှစ်ဦး ရှိနေဦးမည် မသိပါ။

တစ်ယောက်ထွက်လာပြီး နောက်တစ်ယောက်ရောက်မလာမီစပ်ကြား
ရသမျှအချိန်ခဏ လေးမှာ သူက ကုလားထိုင်နောက်မှီကို ခပ်လျော့လျော့ မှီချပြီး
ခေါင်းကို နောက်သို့ လှန်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျော့လိုက်သည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်
သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးက အကြောတွေ အခြင် တွေ တောင့်တင်းသွားနိုင်ပါသည်။ သူ
ရှေ့သို့ ရောက်လာသမျှ လူအားလုံးရဲ့ ပြောသမျှစကားကို တစ်စက်ကလေးမှ
ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဟန်မပြဘဲ စိတ်ပါဝင်စား နားထောင်ပေးခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ။ တစ်ယောက်ကိုပျမ်းမျှ တစ်နာရီ . . .။ ငါးယောက်ဆိုတော့ ငါးနာရီခန့်
ကြာခဲ့ပြီ။ သူ ပင်ပန်းနေပြီ။ သို့သော် ပင်ပန်းဟန်ပြလို့ တော့ လုံးဝမဖြစ်ပါ။
နည်းနည်းကလေး ပျင်းရိဟန်ပြ လိုက်တာနဲ့ သူတည်ဆောက်ထားသော ကုထုံးရဲ့
အကျိုးသက်ရောက်မှု လျော့နည်းသွားနိုင်ပါ သည်။

“ ဆေးတံလေးတော့ သောက်ဦးမှပါ . . .။ ”

သူက အင်္ဂလန်က သူ့ တပည့် တစ်ယောက်ပို့ ပေးသော

ဆေးတံလေးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖွာလိုက်သည်။

ဟိုနိုင်ငံက Psychologist တွေဆို သူ့ ထက်တောင်
ပင်ပန်းဦးမလားမသိ။ လူတွေဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာလေ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
ပြဿနာတွေ ပိုများလေးပဲဟု သူထင်သည်။ ကိုယ်တို့ ဖွံ့ဖြိုး ဆဲနိုင်ငံတွေထက်
သူတို့ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတွေက Stress (ဖိစီးမှု) တို့၊ Depression (စိတ်ကျော့ဝဒနာ)
တို့ အဖြစ်များသည်ဟု ကြားဖူးသည်။

သူ့ တပည့်လေးကတော့ ဟိုတလောကပဲ ဖုန်းဆက်သေးသည်။
သူ့အလုပ်လုပ်တာ အရမ်း လည်းပင်ပန်းပြီး အရမ်းလည်းပိုက်ဆံရသတဲ့ ...။

ကိုယ်ကရော ...။

ကိုယ်ကတော့ ... အင်း ...။

သူက ဆေးတံကို ချထားရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါသနာပါသောအလုပ်မို့ သူကျေနပ်သည်။
အင်္ဂလန်မှာ ခုနစ်နှစ် ပညာ သင်ပြီးတော့လဲ သူ့ နိုင်ငံကိုပင်
စာအုပ်သေတ္တာတစ်လုံးနှင့်အတူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက် လာခဲ့သည်။

ခုတော့ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံမှာ လက်ချိုးရေလို့ ရနိုင်သော
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေ ကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့် Psychologist
တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပြီ။

သူက ဆေးတံကို ရှိုက်ဖွာဆဲ ...။ လှေကားထစ်များဆီက
ခပ်ဖွဖွခြေသံကို ကြားရသည်။ သူက ဆေးတံကို ချထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပြန်မတ်လိုက်သည်။

သူရှိရာ အခန်းသို့ ရောက်ရန် ဖြတ်ကျော်လာရမည့် လှေကား ၁၁ ထစ်
ရှိသည်။ ထို လှေကားများဆီက ခြေသံတွေကို သူ အတော်အတန် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ယောက်ျားလား၊ မိန်းမ လား၊ စိတ်ထန်သူလား၊ သိမ်မွေ့ သူလား၊ အပျင်းပြေ ခန့်
မှန်းကြည့်ရင်း အတော်များများ မှန်လာ တော့ သူက သူ့ ရဲ့ အာရုံသိမှုကို
အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့သည်။

ခြေသံဟာ မိန်းမခြေသံပဲ . . . ။ တစ်လှမ်းချင်း ဖွဖွ လှမ်းလာနေသည်။
ခြေသံဖွသော်လည်း ဒေါက်ဖိနပ်ကြောင့် တဒေါက်ဒေါက်အသံကို ကြားရသည်။
တိုးတိုးကလေးပါပဲ . . . ။ ခြေသံကို နားထောင်ရတာ တော့ အလွန်
စမတ်တကျရှိမည့် လမ်းလျှောက်ဟန်ဟု ခန့် မှန်းရသည်။ သို့ သော်
နည်းနည်းတော့ လေးတွဲနေသည်။

ဒီတစ်ယောက်ပြီးလျှင်တော့ ဒီနေ့ အဖို့ သူပြန်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း
ဆေးခန်းမှ ဝန်ထမ်းလေး က ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားခဲ့သည်။

ဒီနေ့ . . . သူ့ ဆီရောက်လာသူတွေဟာ မိန်းမတွေသာ
အများစုဖြစ်သည်။

စောစောကလေးကပဲ အလုပ်အလွန်များသော သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့
ဇနီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ငွေပုံကြီးအလယ်မှာ အိမ်ဖော်များစွာခြံရံလျက်
ယောက်ျားထံက ရရှိမည့် အချိန်ကို မျှော်မော နေရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အဖြစ်က လှပစွာ ဆိုးရွာသည်။ ဥပေက္ခာရဲ့ ဒဏ်ကို ဘယ်သူ ကြာရှည်ခံနိုင်မလဲ။
သူမ Depression (စိတ်ကျော့ဝဒနာ) ရနေခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင်
သတ်သေလုနီးပါး ဆိုးရွားနေသည်။ သူ့ ကိုရင်ဖွင့်ပြီး သူ့ ထံက
ဆွေးနွေးနှစ်သိမ့်မှုရပြီးချိန်မှာ အတော်အတန် တည်ငြိမ်မှုရသွားသည်။
နောက်တစ်ပတ် တွေ့ ကြရင်တော့ အခြေအနေ ကောင်းလာဖို့ မျှော်လင့်ရသည်။

ခြေသံသည် သူနှင့်တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီး လှေကားထိပ်မှာ
အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာ အလွန်လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ ရလေသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံချင်သည်။ သူ့ ကုသမှုသက်တမ်းတစ်လျှောက် သူ

ဆီရောက်လာသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ သူမ အလှဆုံးပါ။

ပြီးတော့ . . . အထူးခြားဆုံးက သူမရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြစ်သည်။ သူမဝတ်စား ဆင်ယင် ပုံက အလွန်စမတ်ကျ အဆင်ပြေပါသည်။ သူမနှင့် တန်းတူလှသည့် မိန်းမဆိုလျှင်တောင် သူမ လောက်တော့ စမတ်ကျမည် မဟုတ်ပါ။

မြင်ဖူးနေကျ . . . ရယ်ဒီမိတ် အဝတ်အစားမျိုးလည်း မဟုတ်။ ရုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ထွင်ပြီး ဝတ်စားထားတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့်အဆင့်မြင့် စမတ်ကျနေသည်။ တကယ့်ကို Very Smart ပါပဲ . . . ။

သူမ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်လာသော အနေအထားက ဘေးတစောင်း အနေထားမို့ သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို သတိထားမိသည်။ တင်ပါးဖုံးထိ ရှည်သောဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်မြှောက်စည်း ထားသည်။ နဖူးပေါ်မှာ ဆံပင် တစတလေမှ ကျမနေ။ သူမပုံစံက တော်ဝင်ဟန်လည်းရှိသည်။

သူမက သူ့ ထံလျှောက်လာရင်းက သူ့ ကိုတချက်ပြီးပြသည်။ ထိုအပြီးက လှသော်လည်း နည်းနည်းနွမ်းသည်။ မျက်လုံးတွေက လှပပါလျက် မှိန်ဖျော့သည်။ ဖျော့တော့မှုတွေကြားကပင် ရဲရင့်၍ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော မူလဟန်ပန်ကို မှန်းဆလို့ ရပါသေးသည်။

“ ထိုင်ပါ . . . ”

သူက လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့် ထုတ်ပြလျက် သူမကို ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူမကသူ့ ရှေ့ မှာ ညင်သာစွာ ထိုင်သည်။

မြင်ဖူးနေကျလူတွေလို ခါးနဲ့ လက်ပြင်ကို မသိမသာကိုင်းကာ ထိုင်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ခပ်မတ်မတ်ထိုင်ပုံက စမတ်တကျရှိသည်။

အင်း . . . ဒီပုံအတိုင်းဆို ကိုယ့်ဘက်က တော်တော့ကို

ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ့် Case တစ်ခုဖြစ်နိုင်သည်။ သူမရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကို ရဖို့ သူ့အလွန်ပင်ပန်းရလိမ့်မည်။

သူက ပထမဦးစွာ သူမမျက်ဝန်းတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း Eye Contact ယူလိုက် သည်။

“ နာမည်က . . . ”

“ မေစစ်မင်း ပါဆရာ ”

အလို . . . တော်တော်ထန်တဲ့ နာမည်ပါလား။ အသံကိုက ပြတ်သားသည်။

“ ကဲ . . . ဆရာ့ ဆီ ရောက်လာပြီဆိုတော့ မေစစ်မင်းအနေနဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ သက်တောင့်သက်သာ ထားပြီး ကြုံတွေ့ နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ပြဿနာတွေကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောပါ။ ဆရာ နားထောင်ပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား . . . ”

သူမက ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါပါ။ သူ့ ကိုသာ သံသယစိတ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း အကြည့်မလွှဲဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေမိတော့ သူမက မျက်လွှာချသွားသည်။

သက်ပြင်းရှိုက်သံကြားရသည်။

ပြောဖို့ အားယူနေပြီ ထင်သည်။

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်မှုက ခဏကြာ ကြီးစိုးသွားသည်။

သူမက သူ့ ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်တော့ သူက သူမထံမှာ စိတ်ဝင်စားမှုပြကာ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့ သို့ နည်းနည်းကိုင်ညွှတ်ရင်း နွေးထွေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက် သည်။ ယုံကြည်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် စာနာ နားလည်မှုကိုတော့ ကိုယ်တို့ စိတ်ပညာရှင်တွေက အပြည့်အဝ

ပေးနိုင်ပါသည်။

သူမ ဘာကိုစ၊ ပြောမှာပါလိမ့် . . . သူမစ၊ ပြောမည့်စကားက သူမရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို လှစ်ပြ နိုင်မည်လား . . .။ သူ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေလိုက်သည်။

သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့လေး တစ်ချက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ ကျွန်မဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ဆရာ ”

သူက ခေါင်းကို လေးနက်စွာ ညိတ်လိုက်ရင်း . . .

“ အိုကေ . . . ဆရာယုံကြည်ပါတယ် . . .

မေစစ်မင်းရင်ထဲရှိတာအားလုံးပြောနိုင်ပါတယ် ”

သူ့ စကားအဆုံးမှာ သူမ အမူအယာတွေ စတင်ပျက်ယွင်းလာခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။ သူ့ ထံရောက်လာကာစက ခပ်မတ်မတ်ရှိခဲ့သောခါးသည် မသိမသာ ကိုင်းညွတ်လာသည်။ မတ်နေ သော ပခုံးသည် လက်ပြင်ကိုင်းသလိုမျိုး မသိမသာညွတ်လာသည်။

အလို . . . သူမရဲ့ လက်တွေဟာ မသိမသာ တုန်ယင်လို့ ပါလား။ သူမသည် သူမလက် ထဲက တစ်ရှူးစလေးကို လုံးချေရင်း သူမရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

သူမရဲ့ အားနည်းလှသော စိတ်အခြေအနေကို ကာကွယ်ဖို့ သူမကိုယ်တိုင် အားတင်း တည်ဆောက်လာပုံရသော တည်ငြိမ်စမတ်ကျသည့် ပုံစံသည်တဖြည်းဖြည်း ပြုလဲလျက်ရှိနေပြီ . . .။

ဒီလောက်ဆို ကိုယ်နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်စပြုပါပြီ . . .။

သူမရဲ့ စကားကလည်း သူမကိုယ်သူမ ကာကွယ်သော စကားဖြစ်နိုင်သည်။ သူမရဲ့ ရင်ထဲ က ခံစားချက်က ထိုစကားနှင့် ဆန် ကျင်နေနိုင်သည်။

“ မေမေကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူ သမီးလေးကိုလည်း သူ့ လိုပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာပါ . . . ”

သူမအသံက စ,တင် တုန်ယင်လာသည်။

“ ကျွန်မကလည်း မေမေဆုံးမသမျှနာခံခဲ့ပါတယ် ”

သူမနဖူးစပ်မှာ ချွေးဥတွေ သီးလာသည်။

“ ကျွန်မဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါဆရာ ”

သူမက ဒါကိုပဲ ထပ်ထပ်ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ စကားအဆုံးမှာ မျက်ရည်တစ်စက် ပြုတ် ကျလာသည်။

“ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ သိပ်ရှက်တတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အရှက်ရစေမယ့်အလုပ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ ကျွန်မမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မကို အရှက်ခွဲတဲ့ လူဆိုရင်လဲ အရမ်းမုန်း တယ် ”

“ ဒါပေါ့ . . . ဒါဖြစ်သင့်ပါတယ် . . . ”

“ ကျွန်မကြောင့် ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး၊ ဘယ်သူ ကိုမှလည်း ကျွန်မ ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး၊ ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်မတန်ဖိုးထားတယ်၊ သူများကလည်း ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာကို မထိပါးစေချင်ဘူး . . . ”

ထိုစကားအဆုံးမှာတော့ သူမသည် ဖုံးကွယ်မရနိုင်အောင် တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေပြီ။ သေချာ ပြီ . . . သူမ ဒီပရက်ရှင် ရနေသည်။

သူက ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့ သို့ အနည်းငယ် ကိုင်းညွတ်လိုက်ရင်း . . .

“ မေစစ်မင်း . . . ဆရာပြောတာ သေသေချာချာနားထောင်နော်၊ ခု . . . ဆရာ့ ဆီ မေစစ်မင်းရောက်လာတာဟာ ဆရာ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မေစစ်မင်းရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဖွင့်ပြဖို့ မဟုတ်လား၊ ဆရာနဲ့

မေစစ်မင်းကြားမှာပွင့်လင်းမှုရှိဖို့ လိုတယ်၊ ခံစားချက်ကိုထိန်ချန်ဖို့ . မလိုဘူး၊
အပြန်အလှန် နားလည်မှုလဲရှိရမယ်လေ၊ ဒါမှသာ မေစစ်မင်းရဲ
ပြဿနာအားလုံးပြေလည် သွားမယ့်လမ်းစကို ရှာနိုင်မှာပေါ့ . . .

သူသည် ညင်သာစွာပြောရင်း သူ့ နံဘေး တစ်ရှူးဘူးထဲက
တစ်ရှူးစတစ်စထုတ်ယူကာ သူမ ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမက ကျေးဇူးပါဟု
တိုးတိုးပြောရင်း လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည် စကို သုတ်သည်။

ထိုနောက်တော့ အခန်းသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။
မှန်ပြတင်းမှ ဝင်လာ သော ဆည်းဆာသည်ပင် အမှောင်ဘက်သို့ ကဲလာသည်။
မကြာခင် အခန်းတွင်းရှိ မီးများ လင်း လာသည်။

သူမက သူမကိုယ်သူမ ထိန်းနိုင်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပြန်မတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။
ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့ အပေါ်ယုံကြည်မှု တွေ တွေ လာရတာ
မို့ သူ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာဟာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်ဆရာ ”

သူမက တီးတိုးစတင်လိုက်သည်။ တင်းထားသော သူမစိတ်ကိုလည်း
ဖြေလျော့လိုက် ပုံရသည်။

သူမ၏ အသံသည် အခန်းထဲမှာ တီးတိုးညင်သာစွာ
ပေါ်ထွက်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုနေ့ က သူမသည် သူမ၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတချို့ အား သူ့ ကို
ပြောပြခဲ့ပါသည်။

အတိတ်

မေစစ်မင်းသည် နူးညံ့သလောက် ခက်ထန်၏။

ကြောက်တတ်သလောက် ရဲရင့်၏။

သိုဥက်တတ်သလောက် ပွင့်လင်း၏။

အချစ်ကို ယုံစားပြီး အမုန်းနှိုက်လည်း ငြိတွယ်၏။

သူမသည် . . .

ဆန့်ကျင်ဘက်စရိုက်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော

အလွန်နားလည်ရခက်သည့် မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

* * *

သူမ၏ ငယ်ဘဝ

အပျိုဖြစ်ပြီတဲ့ .. မေစစ် အပျိုဖြစ်ပြီတဲ့ ..

မေစစ်မင်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း ကြားသာယုံတိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း မှန် ရှေ့ ခြံ ရပ်လေ သည်။ မှန်ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှက်စနိုးဖြစ်နေသော ကလေးမလေးကို တွေ့ လေ ၏ ။ မေစစ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေသည် ရှက်စိတ်၊ ဆန်းကြယ်စိတ်ဖြင့် အရည်ကြည်ကလေး လည်လျက် ရှိသည်။ ထိုအခါ မူလကပင် တောက်ပသော မျက်ဝန်း သည် ပိုမို အရောင်လက်လာသည်။

မေစစ်ရဲ့ ပါးမို့ နှစ်ဖက်သည် ကြည့်ရင်းကပင် တဖြည်းဖြည်း သွေးရောင်လွှမ်းလာ သည်။

မေစစ်ရှက်လှသည်ကွယ် .. ။ မေစစ်ဟာ ဒီနေ့ ကစပြီး ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး တဲ့။ အပျို ဖြစ်ပြီတဲ့ .. ။ စောစောကပင် မေစစ်တို့ အိမ်က အဒေါ်ကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးက မေစစ် ကိုပြော လိုက်သည်။

“ မေစစ်ဟာ အပျိုကလေးဖြစ်လာပြီကွယ်၊ အနေအထိုင်ကအစ သိုသိုသိပ်သိပ် နေရမယ် နော်၊ အမှန်တော့ ဒီလိုနေ့ မျိုးမှာ ဒီလိုစကားမျိုးကို သမီးရဲ့ မေမေက ပြောရမှာ .. သမီးမေမေ ရိပ်သာဝင်နေလို့ ဒေါ်ကြီးက ပြောရ၊ သင်ရတာ ၊ သမီး မိန်းကလေးဆိုတာ အမေနဲ့ ရင်အုပ်မကွာ နေမှ သိသင့်တာကို သိသင့်တဲ့အချိန်မှာ သိရတာ .. ။ အဖေ မသိအောင် တီးတိုးသင်ရတာ တွေ လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား ”

မေစစ်သည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ

မျက်ရည်လည်ခဲ့ရသေးသည်။ မေမေ ဟာ မေစစ်နဲ့ အတူနေပြီး ဘာဖြစ်လို့
ဝေးကွာနေရတာ ပါလိမ့် . . ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေ အဆင်မပြေတာ ကိုတော့
မေစစ်သိပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကလည်း အတူနေပြီး ဝေးလှ သည်။ မေမေသည်
ဖေဖေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲသောအခါတိုင်းမှာ ဘုရားခန်းထဲတွင်သာ ဘုရားရှိခိုး
တရားထိုင်ရင်း အချိန်ကုန်လေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ . . တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်
လောက်တော့ တရားစခန်းဝင်သေးရာ မေမေနဲ့ မေစစ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း
ကင်းကွာလာ သည်။ မေစစ်သည် မေမေနဲ့ ဆို စပ်နိုင်မှ
ဆွေမျိုးနည်းနည်းတော်သော အဒေါ်ကြီး ဒေါ်အိမ်စိုးတို့ လင်မယားနှင့်သာ
လက်ပွန်းတတီး ရှိရ သည်။

ဖေဖေမှာတော့ နောက်အိမ်ထောင်ရှိသေးသည်ဆိုလား . . မေစစ်တော့
သေသေချာချာ မသိပါဘူး။ မေစစ်သိတာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မချစ်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲတော့ မေစစ်သေသေချာချာမသိပါ . . ။ မေစစ်ဆို
ခွေး ကလေး၊ ကြောင်ကလေးတွေကို ချစ်သည်။ အဲဒါကြောင့်
မေစစ်တစ်ခုခုစားနေတုန်း သူတို့ မေစစ်နား ရောက်လာလျှင် မေစစ်မစားတော့ဘဲ
ချကျွေးသည်။ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးသည်။ သူတို့
ကလည်း မေစစ်ကို တိုးငှေ့ ပွတ်သပ်သည်။ မေစစ် သည် သူတို့ ကို ဘယ်တော့မှ
မရိုက်၊ အော်လည်းမအော်၊ ကြမ်းတမ်းစွာလည်း မပြော။ သူတို့ နေထိုင်မကောင်းလို
မှိုင့်တွေနေလျှင် အစာချော့ကျွေးပြီး ဆေးခန်းလည်းပြသေး သည်။ အချစ်ဆိုတာ . .
လူ လူချင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ လောက် တော့
အနည်းဆုံးရှိလိမ့်မည်ဟု မေစစ်ထင်၏ ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာတော့ အဲဒီ လောက်တောင်မရှိချေ။ စရိုက်ချင်း ဆန်
ကျင်ဘက်လို ကွာခြားသော ယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်

ချစ်ကြိုက်လက်ထပ်တဲ့ အဖြစ်ထိ ဘာကြောင့် ရောက်လာခဲ့ကြပါလိမ့်ဟု မေစစ်က ဉာဏ်မမီတမီ တွေးကြည့်မိခဲ့ဖူးသည်။

မေစစ်အမြင်မှာတော့ မေမေဟာ နုဖပ်သည့်ပန်းပွင့်ကလေးဖြစ်ပြီး ဖေဖေကတော့ ခက်မာ ကြမ်းရှုပြီး လူကိုသေစေသည့် ဓားလုံလက်နက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေ ရန်ဖြစ်သောအခါ ဖေဖေက ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုအော်ဟစ် တတ်ပြီး မေမေကတော့ ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ဥပေက္ခာပြုသည်။ ဥပေက္ခာဟာ မေမေ့ လက်နက်ဖြစ်ပြီး ဒေါသက ဖေဖေ့လက်နက်ဖြစ်သည်။

အို . . . ဒါတွေ မေစစ်မတွေးချင်ပါဘူး။ မတွေးနဲ့ ။ မေစစ်က ပျော်ပျော်သာနေချင် ပါသည်။

မေစစ်မင်းသည် မှန်ထဲက ကိုယ့်ရုပ်လွှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ မနေ ကအထိ တော့ မေစစ်ဟာ ကလေးပဲဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ပြီးတော့ မေစစ်က ဒေါ်ကြီးအိမ်စိုးကို မေးခွန်း ထုတ်ခဲ့သေး သည်။

“ ဒေါ်ကြီးစိုး . . . ဒေါ်ကြီးစိုး ယောက်ျား ဦးဦးကျော်ဟာ ဒေါ်ကြီးစိုးကို အရမ်း ဂရုစိုက်တာပဲနော်၊ ဟိုတစ်နေ့ က ဒေါ်ကြီးစိုးကို ဦးဦးဇင်ကြောဆွဲပေးနေတာ မေစစ်တွေ့ လိုက် တယ်၊ ဖေဖေကျတော့ မေမေ့ကို ဒါမျိုး တစ်ခါမှ ကြင်နာတာ မတွေ့ ဖူးဘူး၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို မချစ်လို့ ထင်တယ်၊ ဦးဦးကျော်ကတော့ ဒေါ်ကြီးစိုးကို ချစ်လို့ ဒီလို ပြုစုတာ မဟုတ်လား ”

“ ကောင်မလေးဟာ . . . ကလေးက ကလေးလိုနေတာမဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်ကြီးစိုးက ရှက်စနိုး အပြုံးကြီးနှင့် မေစစ်ကို ပြောခဲ့၏ ။ ခုတော့ဖြင့် မေစစ်ဟာ ကလေး မဟုတ်ဘူးဟု ဆိုချေပြီ။

မှန်ထဲက မေစစ်မင်းသည် အလှသွေးကြွယ်ချက်ရှိတာကိုဖြင့် မေစစ်

မငြင်းနိုင်ချေ။ ငယ်ငယ်က ပိန်ချောင်ကာ လည်ပင်းရိုးကလေးတွေ၊
တံတောင်ဆစ်ကလေးတွေ ငေါလျက် ရှိသော မေစစ်ရဲ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကွေ
ဝိုက်သည့်နေရာမှာ ကွေ့ဝိုက်ပြီး ပြည့်ဖြိုးသည့် နေရာမှာ ပြည့်ဖြိုးကာ
ကောက်ကြောင်းပေါ်နေခဲ့ပြီ။ အသားကလေးတွေသည် သွေးရောင် လွှမ်းကာ
ပြည့်တင်းနေ သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ကပင် မေစစ် အသက် ၁၃ နှစ်ပြည့်ခဲ့
သည်။ ဒေါ်ကြီးစိုးကတော့ အမျိုးမျိုးပြောသည်။ မေစစ်ဟာ အပျိုပေါက်ကလေးတဲ့၊
အပျိုစင် ကလေးတဲ့ . . မြီးကောင်ပေါက် ကလေးလို့ လည်း ခေါ်လို့ ရသတဲ့ . . ။
ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေဖတ်လေ့ရှိသော ဒေါ်ကြီးစိုးက မေစစ် ဟာ ပွင့်ဖို့ အားယူသော
ပန်းဖူးငုံလေး ဟုလည်း ကဗျာဆန်ဆန် တင်စားသေးသည်။

မေစစ်သည် ရဲလာသော ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
အသာအဖွဖွ အုပ်ကိုင်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ညင်သာစွာ စေ့ပိတ်လိုက်သည်။
ထိုခဏမှာ မေစစ်အနားသို့ ဒေါ်ကြီးစိုးရောက် လာကာ . . .

“ ကောင်မလေး . . ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ . . ”

“ အမေ့ . . ”

မေစစ်သည် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ အဟင်း . . ဟိုလေ မေစစ် အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ပါ ”

“ အစတော့ ဒီလိုပေါ့ကွယ် . . နောက်တော့ အသားကျသွားမှာပါ။
သမီးမေမေ လည်း သန်ဘက်ခါဆိုတရားစခန်းကထွက်ပြီ၊ သူပြန်လာတော့
သမီးအနေနဲ့ ဘယ်လို နေသင့်ထိုင်သင့် တယ်ဆိုတာတွေ ဒေါ်ကြီးထက် ပိုပြီး
အသေးစိတ် ပြောပြပါလိမ့်မယ် ”

“ မေမေပြန်လာလည်း ဘုရားခန်းထဲပဲ ဝင်နေမှာ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊
ဒေါ်ကြီးစိုးပဲ ပြောပြပါ လား ဟင် . . ”

“ဒေါ်ကြီးစိုးက အခုပဲ ဈေးသွားရဦးမှာ၊ အေးလေ . . ခုလည်း နည်းနည်းတော့ ပြောခဲ့ပါ မယ်၊ သမီးအရင်ကလို ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်လေးတွေနဲ့ ပြေးလွှားခုန်ပေါက် မကစားသင့်တော့ ဘူး၊ သိုသိုသိပ်သိပ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နော်၊ ကွန့်လေးနဲ့ နေ . . ။ စကားပြောရင် အသံကျယ်ကြီး မပြောနဲ့၊ အော်လည်း မရယ်နဲ့၊ ဟော . . ကားဟွန်းတီး နေပြီ၊ ဒေါ်ကြီး ဈေးသွားဦးမယ် . . ”

ဒေါ်ကြီးစိုးက အလျင်စလိုထွက်သွားတော့ မေစစ် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ ဆန်းကြယ်ခြင်း ‘အပျို’ ဟူသော အဖြစ်ကို စူးစမ်းလိုခြင်းဖြင့် မေစစ် ငြိမ်သက် နေပါသည်။ ပြီးတော့ မေစစ်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်ထုံထိုင်းနေသလိုပင်။

ကားသံကြားရသည်။ ဒေါ်ကြီးစိုးနှင့် ဒရိုင်ဘာ ဦးဦးကျော်တို့ ထွက်သွားကြသည်။

မေစစ်က သီချင်းလေး တိုးတိုးဖွင့်ကာ အိပ်ရာထက်မှာ အသာအယာ လဲလျောင်း နေလိုက် သည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာမှာတော့ ကားသံ သဲ့သဲ့ကြားရပြီး ဖေဖေအသံ က ကျယ်လွင့် ဟိန်းထွက်လာသည်။

“မစိုး . . .၊ မစိုး . . .၊ ဟေ့ . . အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား၊ အိမ်ကလူတွေ ဘယ်သွား သေနေကြသလဲ . . ”

မေစစ်က ကမန်းကတန်း ထ,ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာတော့ ဖေဖေနှင့် ဧည့်သည်သုံးယောက်ကို တွေ့ ရသည်။

“ဟို . . ဖေဖေ . . .ဒေါ်ကြီးစိုးနဲ့ ဦးဦးကျော်က ဈေးသွားဝယ်ပါတယ် ”

“ခင်ရီကော . . . ”

“မမခင်ရီက သူ့ အမေနေမကောင်းလို့ ရွာခဏပြန်သွားပါတယ် ”

“ဒါဆိုအိမ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်းပေါ့ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ . . ”

ဖေဖေက ဒေါသတကြီးမျက်နှာထားဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ မိတ်ဆွေတွေ ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ ထိုင်ကြဗျာ . . ကျုပ်အိမ်မှာကတော့ အဲဒီ လိုပါပဲ။ မိန်းမက အိမ်ရှင်မတာဝန် မကျေပွန် တော့ အိမ်ကို အုပ်စီးမယ့်သူမရှိဘဲ တပ်ပျက်ကြီးဖြစ်နေတော့တာ . . . ”

မေစစ်သည် ဖေဖေအဲဒီ လိုပြောတာကို မကြိုက်ပေ။ မေစစ်က ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး ကို သူတစ်ပါးမသိစေချင် . . . ။ ဖေဖေကတော့ သူ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာလည်း မေမေ့ မကောင်း ကြောင်း ပြောချင်ပြောသည်။ မေမေဟာ ဘာမကောင်းလို့ လဲ . . ။ သူ့ ဘာသာ ဘုရားရှိခိုး နေတာပဲ။ ဘာမှမဟုတ်တာလည်းမလုပ်။

မေစစ်က ဖေဖေရှေ့မှာရပ်နေရ၏ ။ ဖေဖေမသွားခိုင်းမချင်း မေစစ်ထွက်မသွားရဲ ချေ။ ဖေဖေကဒေါသဖြစ်လျှင် အော်ငေါက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ မေစစ်ကိုရိုက်သည်။

မေစစ်သည် ဒီနေ့ တော့ဖြင့် ခါတိုင်းနေ့ တွေထက် ဖေဖေကို ကြောက်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကလည်း ပုံမှန်ထက် နှစ်ဆပိုနေပါသည်။ ရှေ့ လျှောက်မေစစ်ဘဝဟာ ဘယ်လို ပြောင်းလဲမှုတွေ ကြုံရမှာပါလိမ့်ဟု မေစစ်တွေးသည်။ အပျိုတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုနေထိုင် ပြုမူရပါလိမ့်။ မေမေ့ကို မေးရဦးမည်။

မေစစ်သည် ဖေဖေရှေ့မှာရပ်ရင်း အတွေးတွေဝေနေသည်။ ဖေဖေကလည်း သူ့ မိတ်ဆွေ တွေနှင့် စကားပြောလျက်ရှိသည်။ ဘာတွေပြောနေတာလည်း . . မေစစ်မသိပါ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မေစစ်က ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ စိတ်ဝင်စားနေတာမို့ တခြားဘာကိုမှ စိတ် မဝင်စားနိုင်ချေ . . ။

“ ဟိတ် . . ပြောနေတာမကြားဘူးလား ”

“ ဟင် . . ”

ဖေဖေအော်သံ ဟိန်းထွက်လာတော့သည်။ မေစစ်က ဖေဖေကို အလန်
တကြား ကြည့်မိ သည်။

“ ရှင် . . ဘာ . . ဘာလည်းဟင် ဖေဖေ ”

“ လမ်းထိပ် စတိုးဆိုင်မှာ Coca Cola ဘူး သွားဝယ်ဖို့ ငါပြောနေတာ
နှစ်ခါရှိပြီ . . ”

“ မေစစ်မကြားလိုက်လို့ ပါ ”

“ စိတ်မှမဝင်စားတာ ဘယ်ကြားမလဲ၊ သွား . . စက်ဘီးယူသွား၊
ကိုကာကိုလာ လေးဘူးဝယ်ခဲ့။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒေါ်ဖိုးတို
ကလည်း ဝယ်ထည့်ထားဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူး၊ အလုပ်လုပ်တာ စေတနာမှ မပါတာ .
.”

ဖေဖေက မြည်တွန်တောက်တီးလျက်ရှိသည်။ မေစစ်မှာတော့
တစိမ့်စိမ့်ချွေးပြန် လာသည်။ ဟင့်အင်း . . မေစစ်မသွားချင်ဘူး၊
မေစစ်မသွားပါရစေနဲ့ ဖေဖေ . . ။

ဒီလိုနေ့ မျိုးမှာ မေစစ် စက်ဘီးမစီးချင် . . . ။ ပြီးတော့
လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်ကို ရောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ က ဖြတ်ရမည်။ အဲဒီ
ဆိုင်ကကောင်ကလေးတွေဟာ မေစစ်ကို တွေ့ တိုင်း
မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ်လိုက်ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း စ,နောက်
တတ်သေးသည်။ အဲဒီ ဆိုင် ရှေ့ က မေစစ်ကျောလုံလုံနှင့် ဖြတ်မသွားရဲတာ
သေချာသည်။

“ သွားလေ . . ဘာလုပ်နေတာလဲ ”

ဖေဖေက မေစစ်ကို ဒေါသသံဖြင့်လှမ်းပြောသည်။ မေစစ်က
ဘာမှပြန်မပြော၊ လှုပ်လည်းမလှုပ်၊ နေရာမှာသာ ပေရပ်နေသည်။

“ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား မေစစ်မင်း . . . ”

“ မေစစ် . . မေစစ် . . မသွားချင်ဘူး ဖေဖေ . . ”

“ ဘာ . . ”

ဖေဖေအော်လိုက်တော့ မေစစ်လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တုန်သွားသည်။
ဖေဖေက မေစစ်ရှေ့ တိုးလာကာ . .

“ ဘာဖြစ်လို့ မသွားချင်တာလဲ၊ အကြောင်းပြချက်ကိုပြောပါဦး . . ”

ဘုရားရေ . . . မေစစ်ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ဧည့်သည်ယောက်ျားကြီးတွေ
ရှေ့မှာ ဖေဖေဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာလေ ဒေါ်ကြီးစိုးရေ
ပြန်လာပါတော့ . . ။ မေစစ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ . . ။

“ ပြောလေ . . မေစစ်မင်း . . ”

မေစစ်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ အံမယ် နင်ကငါ့ကို အာခံနေတာလား . . . ”

မေစစ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ ထားသည်။ ဖေဖေရဲ့
ဒေါသမျက်နှာကို မေစစ် ကြောက်သည်။

ဖေဖေသည် ရုတ်တရက် သူ့ မိတ်ဆွေတွေဘက်သို့ လှည့်ကာ
လက်ဆန့် ပွေ့ ယမ်း လိုက် ရင်း . . .

“ အဲဒါသာကြည့်ပါတော့ဗျာ . . ။ အမေလုပ်တဲ့သူက သားသမီးကို
ဆုံးမရကောင်းမှန်း မသိတော့ သမီးက မလိမ္မာ၊ အဖေကို ရိုသေရကောင်းမှန်းမသိ . .
.”

မေစစ်တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းကနဲ တောင့်တင်းကာ ရင်ဝက
တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာ ထူပူလာသည်။

မပြောပါနဲ့ ဖေဖေ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွေရဲ့ မှာ ဘာမှမပြောပါနဲ့ ၊ သမီးရှက်လို
ပါ။ သူတို့ ပြန်သွား တော့မှ ဖေဖေကြိုက်သလို ပြောပါ။ ရိုက်ချင်လည်းရိုက်ပါ။

မေစစ်မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကရုဏာသက်သလိုလို
မျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆုံသည်။ ယောကျ်ားကြီးတွေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ . . ။ ဟင့်အင်း
မေစစ်မကြိုက်ဘူး။

မေစစ်အားလုံးရဲ့ မှ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ အံ့မယ် . . ဒါကဘယ်လဲ . . ”

ဖေဖေက မေစစ်လက်ကိုလှမ်းဆွဲတော့ မေစစ်ချာကနဲ ပြန်ပါသွားသည်။

“ ဒါ . . ဘာအချိုးချိုးတာလဲ မေစစ်၊ ငါခိုင်းတာကို မလုပ်ရဘူးလို
နင့်အမေက မှာထားလို့ လား၊ နင့်အမေကားကို သိပ်နားဝင်နေပြီပေါ့လေ . . .
ဟုတ်လား ”

မေစစ် နားတွေအူလာသည်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးတွေ ပြာကာ
ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလာသည်။

“ နင့်မှာ အပြစ်ရှိသလား . . ပြော ”

“ ဟင့်အင်း . . . မေစစ်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး . . ”

မေစစ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ ဒီလောက်အာခံနေတာတောင် အပြစ်မရှိဘူးဟုတ်လား ”

ဖေဖေက အော်တော့ မေစစ်က လန့် ဖျပ်ယောင်ယမ်းပြီး
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ လူကလေးကလက်တောက်လောက်နဲ့ ငါ့ကိုအာခံရဲတယ်။
ဒါနဲ့အမေစနက်ပဲဖြစ်မယ် ”

ဖေဖေက ကြက်မွေးတံမြတ်စည်းကို ပြေးဆွဲလိုက်သည်။

“ ဟိုဘက်လှည့်စမ်း . . လက်ပိုက်ထား . . ”

ဘုရား . . ဘုရား . . ဖေဖေ မေစစ်တင်ပါးကိုရိုက်တော့မှာ၊
တစ်မီးယောကျာ်းကြီးတွေရှေ့ မှာ မေစစ်အပျိုစဖြစ်တဲ့ ဟောဒီလိုနေ့ မျိုးမှာ . . ။

“ ကိုဇော်ထင်ရာ . . မလုပ်ပါနဲ့ ဗျ၊ စိတ်ကိုလျှော့မှပေါ့ဗျာ ”

ယောကျာ်းကြီးတစ်ယောက်က ပြေရာပြေကြောင်း ပြောသော်လည်း
ဖေဖေက လက်မခံ ချေ။

“ ဒီတစ်ကြိမ်လွှတ်ထားလျှင် နောက်ဆို ဒါ့ထက်ပိုဆိုးတော့မှာဗျ၊
သားသမီးဆိုတာ မိဘ ဘာပြောပြော နာခံရမှာပေါ့၊ ဒီလိုအသေးအမွှားလေးကအစ
အာခံနေရင် ဒါ့ထက်ကြီးမားတဲ့ ကိစ္စ တွေကျ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်ဘဲ
ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာပေါ့၊ ငယ်တုန်း ဆုံးမထားမှဗျ၊ ကြီးလာလေ အရိုးရင့်
အရေထူးလေ ဆုံးမလို့ နားမဝင်လေပဲ . . . ”

ဖေဖေက စကားဆုံးသည်နှင့် တံမြတ်စည်းကိုင်ထားသော
လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

မေစစ်သည် ရုတ်တရက် အံကြိတ်ကာ ချာခနဲလှည့်ပြီး ဖေဖေလက်ထဲက
တံမြတ်စည်းကို ဝင်လုရင်း . . .

“ ဖေဖေ . . ဖေဖေ . . မလုပ်ပါနဲ့ ။ မေစစ်တောင်းပန်ပါတယ်၊
ဧည့်သည်တွေ ရှေ့ မှာမရိုက် ပါနဲ့ ။ သူတို့ ပြန်သွားမှ ကြိုက်သလောက်ရိုက်ပါ၊
သေအောင်ရိုက်ပါ၊ မေစစ် ကျောကုန်းကိုရိုက်ပါ ”

“ အောင်မာ . . ဖယ်စမ်း . . အာမခံစမ်းနဲ့၊ ဒီလိုကြောက်တတ်ရင်

အစကတည်းက လူရှေ့ မှာ ငါ့ကို အရှက်မခွဲနဲ့၊ နင်လူတွေရှေ့ မှာ ငါ့ကိုအာခံတာ ငါဘယ်လောက်ရှက်ရသလဲ၊ ဒီအရွယ် သမီးတစ်ယောက်ကိုတောင် မနိုင်ဘူးလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး . . . ”

ဖေဖေက မေစစ်လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်လိမ်လိုက်ပြီး နံရံဘက်သို့ တွန်းပို့ လိုက်သည်။ မေစစ်သည် နံရံကို လက်ထောက်လျက် ကပ်မိသွားသည်။ မေစစ်တင်ပါးပေါ်သို့ တံမြက်စည်းရိုးက ဆက်တိုက်ကျရောက်လာသည်။ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် . . .၊ လေးချက် . . . ။

မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် . . . ။

ဘယ်နှစ်ချက်မှန်း မသိတော့ချိန်မှာ မေစစ်ဒူးတွေ ညွတ်ကျသွားပြီး သတိလစ်သွား လေသည်။

*

မေစစ်သည် ဘဝကို မုန်းသွားသည်။ လောကကြီးကိုမုန်းသွားသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ မုန်းသွားသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ ကြောက်သွားသည်။ မေစစ်ရဲ့ ဘဝသည် လုံခြုံမှုမရှိဟု ခံစားလာ ရသည်။

အပျိုစစ်ကလေး မေစစ်မင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အလှသွေးလည်း ကြွယ်ခဲ့ပြီ။

ကြောက်တတ်သော၊ ရှက်တတ်၍ သိမ်မွေ့ နူးညံ့ကလေးဆန်သော မိန်းမပျိုလေးသည် ဖေဖေနှင့်မေမေကြောင့်ပင် အရောင်အသွေးပြောင်းလာသည်။

အစကတော့ အဖြူ။ ခုတော့ အနီ . . . ။

လသာသောညများတွင် မေမေသည် ဘုရားခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ကာ
မေစစ်ကိုခေါ်ပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏ ။ ပြီးတော့
လရောင်အောက်က စိမ်းမြနေသော မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ ထိုညများမှာ
မေမေပေါင်ကို ခေါင်းအုံးပြီး လကို ငေးမောကြည့်နေသော မေစစ်ကို မေမေက
ဝမ်းနည်းနာကျင်သောစကားများ ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။

“ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲသမီး၊
မေမေတို့ မျိုးရိုးဟာ ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်ထက်ပိုပြီး မက်မောတယ် . . . ။

မေမေမိဘတွေ၊ မေမေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အားလုံးဟာ လူ
ဘဝကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ အများအလည်မှာ
ဂုဏ်သရေရှိလူတွေအဖြစ် ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့ကြ တယ် . . ။

မေမေကျမှ ကံတရားက ချွတ်ချော်တိမ်းပါးပြီး သမီးဖေဖေနဲ့ တွေ
တယ်၊ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခု တည်းနဲ့ ချစ်ခဲ့မိတယ်၊ ချစ်သူဘဝတုန်းကတော့ သူတို့
မျိုးရိုးမမြင့်တာ၊ ပိုက်ဆံမရှိတာ၊ ပညာ သိပ်မတတ်တာကို ချွတ်ယွင်းချက်လို
မမှတ်ခဲ့ဘူး။ အချစ်မှာ ဒါတွေဟာ အရေးမကြီးဘူးလို့ ပဲ တွေးခဲ့တယ်၊ သူ့ ရဲ့
ယုယမှုတွေမှာ သာယာပြီး သူ့ စရိုက်ကြမ်းတာကိုလည်း မရိပ်မိခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုနဲ့
အချစ်နွံ မှာနစ်ပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်၊ လက်ထပ်ပြီးမှ သူဟာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့
ယောက်ျား ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းသိလာတယ် . . . ။

မေမေကို ငုတ်တုတ်ထားပြီး သူ့ပွေရှုပ်တယ်၊ ဒေါသကြီးတယ်၊
နှုတ်ကြမ်းတယ်၊ ဆင်ခြင်တုံ တရားမရှိဘူး၊ အတ္တကြီးတယ်။
ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မေမေ ဘယ်လို ချစ်နိုင်ပါတော့မလဲ သမီးရယ် . . ။

မေမေဘဝဟာ ရှင်လျက်နဲ့ ငရဲကျနေသလိုပါပဲ ”

မေမေမျက်ရည်စက်တွေက မေစစ်မျက်နှာပေါ်ကျလာပြီး မေစစ်ရဲ့

မျက်ရည်တွေနဲ့ ရော သွားသည်။ မေစစ်က ရှိုက်သံမပါအောင် ထိန်းရင်း . . .

“ ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာတောင် မေမေ ဘာလို့ ဖေဖေနဲ့ ခွဲမနေတာလည်းဟင် . . .”

မေစစ်က မော့ကြည့်နေမိတာမို့ မေမေ နာကြည်းစွာပြုံးပြလိုက်တာကို လရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည်။ မေမေက တီးတိုးပြောသည်။

“ ဂုဏ်သိက္ခာပေါ့ကွယ် . . ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပေါ့၊ မေမေအိမ်ထောင် မပျက်ချင်ဘူး၊ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မလိုချင်ဘူး . . .”

ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲခံသွားမလို့ လား မေမေ ဟု မေစစ်က မေးချင်သော်လည်း မမေးရဲ။ မေမေက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ သမီးလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစား ရမယ်၊ တစ်နေ့ ကျရင် ဂုဏ်သရေရှိ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ လက်ထပ်ရမယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်ရဘူးနော် ”

မေစစ်က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်ပေးတဲ့ စည်းမျဉ်းတစ်ခုလား၊ ကိုယ်တိုင်က သတ်မှတ်တာလား။ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ဘာလဲ။ မေစစ် သေသေချာချာ မသိပါ။ မေမေ့စကားတွေက မေစစ်စိတ်နှလုံး ကို ထိခိုက်စေတာတော့ အမှန်ပင်။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို မေစစ်မုန်းသည်။ အရှက်ခွဲခံရတဲ့နေ့ ကို လည်း မေစစ်မမေ့။ အဲဒါဟာ ဒဏ်ရာတစ်ခုပဲ။ အဲဒီ ဒဏ်ရာက မေစစ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေသည်။

မေစစ်သည် ခုတော့ အလွန်ရှက်တတ်သော အပျိုစင်ကလေးရဲ့ စိတ်ကို နှလုံးသားရဲ့ နေရာ နက်နက်ထဲမှာ သိုပွက်မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပြီး ဘာမဆို မျက်နှာမော့ကာ ရင်ဆိုင်တတ်လာသည်။

တစ်နေ့ မေစစ်တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းလာချိန်မှာ မေစစ်တို့ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေ တီးတိုးပြောလိုက်တာကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ဟဲ့ . . သူ့ အဖေကလည်း သိပ်ရှုပ်တာပဲတဲ့ဟဲ့ သိလား၊ မိန်းမတွေမှ အများကြီးတဲ့ ဟိဟိ . . . ”

မေစစ်သည် ရုတ်တရက် ချာကနဲလှည့်ကာ သူတို့ ကိုရင်ဆိုင်လိုက်တော့ သူတို့ အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားကာ မေစစ်ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မေစစ်က သူတို့ ထံ တစ်လှမ်းချင်း ပြန်လျှောက်လာကာ . . .

“ ငါ့အဖေအကြောင်း ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့အဖေက ရှုပ်တယ်ဆို၊ အဲဒါ ငါလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ငါအခုပျော်နေတာပဲ၊ ငါ့အဖေမှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိတယ် ငါ့ကို အစားကောင်းကောင်းကျွေးနိုင်တယ်၊ အဝတ်လှလှ ဆင်နိုင်တယ်၊ မုန့် ဖိုးများများ ပေးနိုင် တယ်၊ ငါ့အဖေပေးတဲ့ မုန့် ဖိုးနဲ့ တောင် နင်တို့ ကို မုန့် ဝယ်ကျွေးဖူးသေးတယ်လေ . . နောက်လည်း ဝယ်ကျွေးဦးမယ် သိလား။ ဪ . . နင်တို့ သိချင်ရင် ပြောရဦးမယ်၊ ခုတလော ငါ့ အဖေနဲ့ တွဲနေတဲ့မိန်းမက သိပ်လှပြီး သိပ်ငယ်တာပဲ ဆရာ၊ ငါဖြင့် သူ့ ကို သိပ်သဘောကျတာပဲ ”

မေစစ်ပြောပြီးလှည့်ထွက်လာတော့ နောက်မှာ အသံတွေ ဆူညံကျန်ခဲ့သည်။

“ ဝိုး . . မိုက်တယ်ကွာ ”

“ မဟုတ်မှလွဲရော . . သူ့ရူးသွားပြီလား ”

“ အေးလေ . . ပုံမှန်မှ မဟုတ်တာ ”

မေစစ်ကတော့ ဂရုမစိုက်၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။ ရှက်စိတ်ဟာ

လူကိုသေစေနိုင်လောက် အောင် နာကျင်စေတတ်မှန်း သိခဲ့ပြီမို့ မရှက်မိအောင် နေသည်။ စိတ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက် သည်။

မေစစ် ဖေဖေနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွဲ တွေ့ လိုက်ရသောနေ့ က မေစစ်နဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြဖို့ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံသို့ ရောက်နေခဲ့သော နေ့ ဖြစ်သည်။

မေစစ်၊ နှင်းနှင်း၊ လပြည့်နှင့် ဝဿန်တို့ လေးယောက်သည် အာလူးကြော်ထုပ်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် နှိုက်စားရင်း သမ္မတရုံအပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ရပ်တန့် ကာ လှေကားထစ် တွေဆီ လှမ်းငေးနေခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်မှာ ဖေဖေနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်လိုက်ရသည်။

“ ဟယ် . . .ဟိုဟာ . . .ဟိုဟာ . . . ”

ပထမဆုံးစမြင်သူ နှင်းနှင်းက လွှတ်ခနဲ အာမေဇွိတ်သံပြုကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လုဆဲဆဲ အာလူးကြော်က ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ နှင်းကလဲဟယ် . . .ဟဲ့ မေစစ် ဟိုမှာကြည့်စမ်း . . .
ဟိုဝေါရှိကိုကြည့်စမ်း၊ အရမ်းလှတယ် ဆရာ၊ အဲ့တာနောက်အပတ်
ရုံတင်မယ့်ကားလေ ”

ဝဿန်ကအချိန်မီ ဖုံးဖိလိုက်ကာ မေစစ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ကြည့်ပြီးသားဝေါရှိတွေကို ဇွတ် အတင်းပြနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဘာမှ အရိပ်သုံးပါးနားမလည်၊ အကင်းမပါးသော လပြည့်က သူ့ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အလန့် တကြားထအော်လိုက်သည်။

“ ဟယ် . . .ဟိုမှာ . . .နင့်အဖေ . . .နင့်အဖေ ”

“ ဟဲ့ . . .လပြည့် နင်ဟာလေ ”

ဝသန်က တားမြစ်သေးသော်လည်း မမီတော့ချေ။ မေစစ်က ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဖေဖေတို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ လေသည်။ မေစစ် သည် သူငယ်ချင်းမှာရှေ့ မှာမို အလွန်ပင် ရှက်ရွံ့ သိမ်ငယ်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပရွက်ဆိတ်လေး လောက်ဖန်ဆင်းပြီး နေလိုက်ချင်သည်။ သို့ သော် မေစစ်က သိမ်ငယ်စိတ်ကို အပြီးဖြင့်ဖုံးကာ ဖေဖေတို့ ဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ ဖေဖေ . . ဖေဖေ . . နေပါဦး . . ”

“ ဟဲ့ . . မေစစ် . . ”

မေစစ်က ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်လုဆဲဆဲ ဖေဖေ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့ သူငယ်ချင်းတွေ က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

ဖေဖေက မေစစ်ကို တွေ့ တော့ မလုံမလဲဖြစ်သွားပုံရသည်။ အမျိုးသမီးကတော့ ဖေဖေ လက်ကို တွဲထားဆဲပင် . . ။ မေစစ်က ဖေဖေကိုရော ထိုအမျိုးသမီးကိုပါ အားပါးတရ ပြုံးပြလိုက် ရင်း . . .

“ ဖေဖေတို့ ရုပ်ရှင်လာကြည့်ကြတာလား၊ သမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရုပ်ရှင်လာ ကြည့်ကြတာ။ မမက သိပ်လှတာပဲနော် မမ . . သမီးနာမည်က မေစစ်မင်းပါ။ လမ်းတွေ ရင် နှုတ်ဆက်နော်၊ ဪ ဖေဖေတို့ ရုံထဲမှာစားဖို့ စားစရာဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေးနော် . . ”

ဖေဖေက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေ သေနေသည်။ မေစစ်သူငယ်ချင်းတွေက သူ ရူးသွားပြီလားဟု ဇေဝဇေဝါရေရွတ်နေသည်။ မေစစ် အမူအရာတွေထဲမှာ ထေ့ငေါ့သည့် အပြုအမူ မျိုးလည်းမပါ။

မေစစ်က ရေသန့် တစ်ဘူး၊ အာလူးကြော်တစ်ထုပ်၊ နေကြာစေ့တစ်ထုပ် သွားဝယ်ပြီး အမျိုးသမီးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“ဖေဖေက နေကြာစေ့ကြိုက်တယ် မမ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာသူ ခွာစားဖို့ တော့ ပျင်းတယ်၊ မမပဲ ခွာကျွေးလိုက်ပါ၊ မေစစ် သွားမယ်နော် ဘိုင့်ဘိုင် . . ”

မေစစ်က မြူးကြွစွာပင် သူငယ်ချင်းတွေထံ ပြန်လှည့်လာသည်။
မေစစ်ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ သူငယ်ချင်းများရဲ့ ကရုဏာရိပ်လွှမ်းနေသော
မျက်ဝန်းများဖြစ်သည်။ ဟင့်အင်း . . ရင်မဆိုင်ချင် ဘူး။ အဲဒီ လိုမျက်လုံးတွေကို
မေစစ် မုန်းသည်။ ဝဿန်က မေစစ်လက်ကို ဖေးမဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ နှင်းနှင်းက
မေးသည်။

“ မေစစ် နင်ပုံမှန်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် ”

မေစစ်သည် ဆံပင်တွေ ဖွားကနဲလွင့်သွားအောင် ခေါင်းမောလှန်၍
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း . . .

“ ဘာလဲ . . နင်တို့ က ငါ့ကို ရူးနေတယ်ထင်လို့ လား ”

“ နင်ကလည်းဟယ် . . . ငါတို့ က နင့်ကို သနား . . . ”

“ တော်စမ်းပါ . . ဘာသနားရှိလို့ လဲ၊ နင်တို့ မှားနေပြီ၊
ငါလုံးဝမခံစားရဘူး သိလား၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အားလုံးပုံမှန်ပဲ၊ ငါအမြဲ ပျော်နေတာပဲ၊
. . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

မေစစ်သည် သူငယ်ချင်းများရှေ့ မှာတော့ ပိပီရီရီ
ရယ်မောနိုင်လေသည်။ သို့ သော် အိမ် ရောက်တော့ ဖေဖေက မေစစ်ကို ရိုက်သည်။
သူ့ ကို အရွဲ တိုက်လို့ ဟုဆိုသည်။ မေစစ်က အခန်း ကို အမှောင်ချကာ
တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ငိုသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ ကိုမှ မပြောပြ ချင်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရန်ဖြစ်တိုင်း မေစစ်ငိုသည်။
မေစစ်သည် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားရင်းကပင် မေစစ်ကို မေစစ်ပြန်မြင်လာသည်။
အဲဒီ တုန်းက မေစစ်ဟာ ရှစ်နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။

ဖေဖေအော်ဟစ်သံတွေကြောင့် မေမေငိုသည်။ မေမေငိုတော့ မေစစ်လည်းငိုသည်။
အဲဒီ တော့ မေစစ်ကို ဖေဖေက ‘ မငိုနဲ့ ငိုရင်ရိုက်မယ် ’ ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။
မေစစ်ငိုမိတော့ ရိုက် သည်။ ဘုရားရေ . . မေစစ် တစ်ကိုယ်လုံး
နာကျင်တုန်လှုပ်လာပြီ။

မေစစ်သည် အတွေးထဲက ရုန်းထွက်လိုတာမို့ အခန်းထောင့်က
ကတ်ဆက်ဆီ ဝုန်းကနဲ ထပြေးသွားကာ ကတ်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး Volume
ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကတ်ဆက်သံကိုဖုံးအောင် မေစစ်
သီချင်းအော်ဆိုသည်။ နောက်တော့ သီချင်းသံကို အကာအကွယ်ယူကာ မေစစ်
ငိုလိုက်မိလေသည်။

ထွက်ပေါက်တစ်ခု လိုအပ်သည်။

မေစစ်ဘဝမှာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုတော့ လိုအပ်သည်။

အဲဒါ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။

*

“ ငါ့ကိုချည်းပဲ အပြစ်တင်မနေနဲ့ သီရိ၊ ငါဒီလိုဖြစ်နေတာ
မင်းအပြစ်တွေ အများကြီးပါတယ် ကွ၊ မင်းဘက်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်
မကျေပွန်လို့ ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လို့ ဖြစ်ရတာ ၊ ယောကျ်ားပဲကွ
အိမ်ထဲမှာမသာယာရင် အပြင်မှာ သာယာမှုရှာမှာပေါ့၊ ဒါ ထုံးစံပဲ ”

“ ဒါကအကြောင်းပြချက် သက်သက်ပါ ကိုဇော်ထင်ရယ်။ တကယ်တော့

ရှင်ဗီဒေအကျင့် စရိုက်ကိုက နိမ့်ခဲ့လို့ ဒီလိုပြုမူတာပါ . . . ”

“ အေး . . ငါက နိမ့်တယ်၊ အောက်တန်းကျတယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယူတဲ့မိန်းမကလည်း ငါနဲ့ အဆင့်တူလို့ သာ ငါ့ကို ယူတာပေါ့၊ မင်းဘာသာ ကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ ဘာအမျိုးအနွယ်ကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ . . မင်းတို့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲနိမ့်ကျနေလို့ ငါနဲ့ တွေ့တာပေါ့ . . ”

“ အချစ်ကို ကိုးကွယ်မိတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ မင်းသားခေါင်းစွပ်ထားတဲ့ဘီလူးကို ဘီလူးလို့ ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲရှင် ”

“ မင်း . . ”

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် မေစစ်ရှေ့မှာပင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။ ဖေဖေ က အပြင်းအထန် တိုက်စစ်ဆင်လျက်ရှိပြီး မေမေက စစ်အေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲလျက်ရှိသည်။

မေစစ်သည်ကား အချဉ်ထုပ်စားရင်း ထိုတိုက်ပွဲကို အေးအေးလူလူ ထိုင်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ ထွက်ပြေးပြီး ငိုရှိုက်မနေချင် . . ။ ခံစားရသမျှကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ဟန်ဆောင်နိုင်မည့် အတတ်ပညာကို မေစစ် တတ်မြောက်ချင်သည်။ တစ်ခုခုကောက်ပေါက်သံ၊ ကွဲရှသံ၊ တောက်ခတ်သံတွေ အများကြီးပဲ ဆူညံနေသည်။ ဆူစမ်းပါ . . ဘယ်လောက်အထိ ဆူနိုင်မလဲ . . မေစစ် ထိုင်ကြည့်မယ် . . . ။

“ ဟဲ့ . . သမီးလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာ . . လာစမ်း ”

ဖေဖေတို့ ရန်ပွဲကို မုန့် စားရင်း အေးအေးလူလူထိုင်ကြည့်နေသော မေစစ်နံဘေးသို့ ဒေါ်ကြီးစိုးရောက်လာသည်။

“ ဟင့်အင်း . . မေစစ်ကြည့်နေတာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေရတာ လဲ . . ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ ဝေးဝေးမှာ သွားနေစမ်းပါအေ၊ ရှက်စရာကြီးပါ။

ညည်းမရှက်ဘူးလား . . ”

မေစစ်သည် နေကြာစေ့တစ်စေ့ကို ထောက်ခနဲ ဖောက်ကာ အခွံကို နောက်ပြန်ပစ် လိုက်ရင်း . . .

“ ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ . . မရှက်ပါဘူး ”

ဒေါ်ကြီးစိုးသည် သူ့ ရင်ဘတ်သူဖိထားသည်။

“ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကဲ . . လာပါ မေစစ်ရယ်၊ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်နေပါ ”

“ သူတို့ တောင်ဖြစ်ရဲသေးတာ မေစစ်ကဘာလို့ မကြည့်ရဲရမှာလဲ . . .

”

“ မေစစ်ရယ် . . . ဒေါ်ကြီးစိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ လာပါကွယ် . . အခန်းထဲသွားနေနော် . . ”

မေစစ်သည် ဒေါ်ကြီးစိုးစကားကိုလည်း နားမဝင်ဘဲ ပေ ထိုင်နေသည်။

ခုလောက်ဆို အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း နားစွင့်နေလောက်ပြီ။ ခဏနေလို မေစစ်အပြင် ထွက်လျှင် သနားပါတယ်ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မည်။

မေစစ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီကို တောက်ပသည့်အရောင် နီရဲရဲကိုသာ ဆိုးသည်။ ခရမ်းရောင်တောက်တောက် အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဝဇ္ဇနစ်သမီးလေး မေစစ်မင်းသည် ကျူရှင်သွားရန် ခေါင်းမော၍ အိမ်က ထွက်လာလေသည်။

မေစစ်ရဲ့ ကျူရှင်သွားဖော် သူငယ်ချင်းက မေစစ်ကို ဆီးမေးသည်။

“ ဟဲ့ . . . မေစစ် . . . နင့်အဖေနဲ့ အမေ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား၊ ခုန ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားတယ် . . ”

မေစစ်သည် ရွှန်းစိုတောက်ပသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုစေ့ကာ
အလှဆုံးပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒီလိုပါပဲ၊ အချစ်စမ်းတာပေါ့ဟာ၊ ခဏနေ
ပြန်တည့်သွားမှာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ရန်သာဖြစ်ပေမယ့်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာဟ၊ အဲဒါကြောင့် မခွဲဘဲ အမြဲတူတူ နေ
နေကြတာပေါ့၊ ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်သွားကြမှာလေ၊ အဲဒီ လိုရန်ဖြစ်တာကလည်း
တစ်မျိုးတော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ဟာ . . . ”

သူငယ်ချင်း စုစုက မေစစ်ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်တော့ မေစစ်က
မျက်နှာကို ပိုပြုံးထား သည်။ မေစစ်တို့ အိမ်နားတစ်ဝိုက်မှာ ပြူတစ်ပြူတစ်နှင့်
လှမ်းအကဲခတ် နားစွင့်နေကြသူတွေကို တောင် ပေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြခဲ့သေးသည်။

ကျူရှင်ရောက်နောက်ကျတာမို့ မေစစ်နှင့်စုစုက နောက်ဆုံးတန်းမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေစစ်မင်း . . . ”

ထိုင်ပြီးစာကူးနေဆဲမှာ ဆရာမရဲ့ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ အတန်းထဲက
လူတွေအားလုံးရဲ့ ခေါင်းက မေစစ်ထံ ချာခနဲ လှည့်လာသည်။

“မတ်တတ်ထပါ . . . ”

မေစစ်က ဘာမှန်းမသိဘဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရသည်။

“အထက်တန်းကျောင်းသူဆိုတာ အလွန်အကျွံ အလှမပြင်ရဘူးလို
ဆရာမပြောထား တယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာမတို့ ကျူရှင်က ကျူရှင်ဆိုပေမယ့်
ကျောင်းသားတွေကို စည်းလွတ် ဝါးလွတ် မထားဘူး၊ ဆရာမ သေသေချာချာ
ပြောထားရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် နီရဲတွတ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကို
ဆိုးလာရတာ လည်း . . . ”

တကယ်တော့ မေစစ်က မေစစ်ရဲ့ ညှိုးနေတဲ့မျက်နှာကို
အရောင်တင်ချင်ခဲ့တာပါ . . .။ မေစစ် လှချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် . . .
အားလုံးရှေ့မှာ မေစစ်က ဘာဖြစ်လို့ အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလဲ . . .။

မေစစ်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ကျိတ်ကိုက်လိုက်ပြီး . . .

“လှချင်လို့ ဆိုးလာတာပါဆရာမ . . .”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာသည်။ မေစစ်က ဂရုမစိုက်သလို
ခပ်တည်တည်ရပ်နေသည်။

“ကဲ . . ကဲ . . သွား၊ သန့် စင်ခန်းထဲဝင်ပြီး ဖျက်ပစ်လိုက်တော့၊
နောက်ဆို လှချင်ရင် လည်း အရောင်ဖျော့ဖျော့ပဲဆိုး . . ”

မေစစ်က ကြိုးသိုင်းဒေါက်ဖြင့် ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့်
အတန်းသားတွေရှေ့ ကနေ ခပ်တည်တည် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

သန့် စင်ခန်းထဲရောက်တော့ မှန် ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို
လက်ခုံဖြင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိပွတ်သုတ်လိုက်သည်။
နှုတ်ခမ်းနီတွေက ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ပေကျံသွား သည်။ ပြီးတော့ မေစစ် သန့်
စင်ခန်းထဲမှာ ခပ်တည်တည်ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဝိုး . . .”

အတန်းထဲမှာ အသံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည်။ စုစုက တစ်ရှူးထုပ်ကို သူ
အိတ်ထဲကထုတ် ကာ မေစစ်လက်ထဲ အတင်းထိုးထည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟဲ့ . . နင့်ဟာကမစင်ဘူး ”

“ငါသိသားပဲ . . .”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း သုတ်လိုက်လေဟာ . . .”

“ သုတ်ဆိုလို့ သုတ်ပြီးပြီလေ၊ စင်တာမစင်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဆရာမပြောတဲ့အထဲမှာ စင်အောင်သုတ်လို့ မှ မပါတာ ... ”

“ ခက်တာပဲဟယ် ... နင်ကလဲ .. ”

“ မေစစ်မင်း ... ”

“ ဟဲ့ .. ခေါ်နေပြီ .. ခေါ်နေပြီ၊ ဒုက္ခပဲ ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာမခေါ်သည်နှင့် မေစစ်က သွက်လက်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ နှုတ်ခမ်းနီဖျက်ခိုင်းတာ ဘာလို့ စင်အောင်မဖျက်သလဲ ”

“ စင်အောင်ဖျက်ဆိုရင် ဖျက်လိုက်ပါ့မယ်ဆရာမ ... ”

မေစစ်က နောက်တစ်ကြိမ် သန့် စင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ စုစုပေးလိုက်သော တစ်ရှူးစ ဖြင့် စင်ကြယ်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ ညနေ အတန်းပြီးတော့ မေစစ်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသော ကျောင်းသားတွေ ရှေ့ကနေ အပြုံးမပျက်ဘဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စုစုက မေစစ်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ...

“ ဆရာမကလည်းဟာ .. အတန်းသားအားလုံးရှေ့မှာမှပြောရတယ်လို ... ”

ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါမှမရှက်တာ .. ”

“ မညာစမ်းပါနဲ့ ဟယ်၊ နင့်စိတ်ကို ငါရိပ်မိပါတယ်၊ နင်ဘာလုပ်ချင်လည်း ဟင်၊ တခြား ကျူရှင် ပြောင်းတတ်မလား ”

“ မပြောင်းပါဘူး .. ဘာလို့ ပြောင်းရမှာလဲ၊ အဲဒီ ကျူရှင်မှာပဲ ခေါင်းမောပြီးဆက်တတ်မယ် ”

“အရှုံးမပေးတဲ့ စိတ်ကတော့ ကောင်းပါတယ် မေစစ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် . .

.”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ . . .”

“နင် . . . ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမြဲ ညာတာတော့မကောင်းဘူး”

“မညာပါဘူး၊ ငါ မညာဘူး . . .”

မေစစ်သည် ပြတ်သားစွာငြင်းရင်း မေစစ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို
စုစုမြင်မှာစိုးကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ ဖွက်လိုက်လေသည်။

*